

KELEMEN MÁRIA

Zeneművész, író, pedagógus

Mottó: Ez a konferencia új energiát fog adni a nők küzdelmeinek, és tisztább képet a társadalmi helyzetükről az egész világban.

Dolgozom, tehát vagyok.

Személyes üzenete: A Magyar Nők Világkonferenciájának alapítója, vezetője, szervezője és műzsája, Ferenczi Andrea a huszonegyedik század azon ritka kortársai közé tartozik, akik megérik a kor szellemét; azt, amikor eljött az ideje, hogy tetté változzon egy gondolat. Ez a konferencia új energiát fog adni a nők küzdelmeinek, és tisztább képet a társadalmi helyzetükről az egész világban.

Boldog vagyok, mert olyan korban élek, amikor mint nő megbecsülnek a szakmában. Sosem szorultam anyagilag senkire, a családom száz százalékban segített, hogy szakmailag, eszmeileg elérjem a kitűzött céljaimat.

A YES iskola ethosa:

Kodály Zoltán zenei, filozofikus és pedagógiai eszméit megalapozni Írország jövőbeli muzsikuskai között.

A Magyar klasszikus húros hangszer metódusának hagyományos tanítását és a methodika továbbfejlesztését átvinni a jövőbeli ír húros hangszeresek alapvető technikájába.

A Magyar-Ír hegedű iskola metódusát úgy nyomtatásban mint elektronikusan világszerte elterjeszteni.

Életrajzi vallomásai

Ugyan életem javarészét a pódiumon töltöttem, ma kapok először alkalmat arra, hogy nyilvánosság előtt bevalljam: boldog vagyok, hogy nőnek születtem, és akkor és ott születtem, amikor születtem, abba a családba, ahova születtem, abban a családban és akkor, amikor megszülettem.

A történelem rendkívül izgalmas évtizedei alakítottak azzá az emberré, aki ma Önökhöz szól. A második világháború már dúlt születésemkor. Apámat munkaszolgálatba vitték, anyámat gettóba, engem meg több száz gyerekkel és csecsemővel a Vörös Kereszt bújtatott hónapokig pincékben, amíg 1945. februárjában a gettót az orosz hadsereg fölszabadította, és anyám sok keresés után megtalált és hazavitt. A menekülő SS-ek apámat agyonlőtték egy pár órával mielőtt az orosz hadsereg megérkezett Balfra.

A háború után egy szobában laktunk mindhárman, anyám, nagymamám és én. Megosztottuk a konyhát és fürdőszobát egy ÁVO-s tiszt családjával, akik a lakás másik szobájában laktak.

Kora gyerekkoromban megtanítottak, arra, hogy a falaknak fülük van. A kitelepítés veszélye állandóan a fejünk fölött volt a klerikális múltunk miatt, tudniillik két nagybátyámat, anyám testvéreit 1928-ban Rómában Ferenc rendi szerzetesekké avattak.

Ha róluk esett szó, csak suttogva beszéltünk egymással.

1952-ben, egy reggel a tanító néni fölállított minket az osztályban, és bánatos arccal bejelentette, hogy a magyar nép nagy atyja, Sztálin elvtárs meghalt. Emlékszem, lehajtottam a fejem, hogy senki ne lássa az örömet a szememben. Persze nem volt sok ok az örömré, mert lényegében semmi nem változott a következő négy évben 1956-ig.

A mozgósítás váratlanul jött. Az egyik pillanatban ültem az iskolapad mögött, a következőben ott voltam az osztálytársaimmal a Petőfi szobornál, ahol a tüntetések kezdődtek

Egy pár óra telt csak el, és már vonultunk a Városligetbe, ahol Sztálin bronzszobrát kalapácsokkal a nép szétverte. Még aznap este, október 23-án tanúja voltam annak a pillanatnak, amikor a Bródy Sándor utcában, ahol a Rádió központi épületének a kapuját a tömeg betörte, hogy elfoglalja majdnem ellenállás nélkül a rádiót. A magyar hadsereg a forradalom mellé állt.

Ki irányított minket azon a napon, azt máig se tudtam kideríteni.

Napról napra, óráról órára hallgattuk a híreket a rádióban. Kádár és a kormánya „fölkérte” a Szovjet Uniót, hogy avatkozzon be, segítsen a forradalmat letörni.

Mindannyian, fiatalok, öregek, gyerekek megpróbáltunk ellenállni. Akkor tanultam meg, hogy hogy kell Molotov koktélt készíteni, és az ablak alatt elvonuló orosz tankok tetejére dobni.

Decemberben már nyilvánvaló volt, hogy a forradalom elbukott, a külföldi segítség elmaradt, és a határok újra be fognak záródni.

Belgium 10.000 magyar politikai menekültnek adott hazát 56-ban. Tanárom, Gertler Endre, aki fölvetett a brüsseli Konzervatóriumi osztályába, gondoskodott róla, hogy otthont találjak egy penzióban, ahol a tulajdonos egy nyugdíjazott konzervatóriumi tanárnő, három hónap alatt megtanított öltözködni, franciául beszélni, 10 kilót lefogni és bridgelni, amikor hiányzott egy negyedik társ a kártyajátékhoz.

Magyarországi nevelésem nem tanított meg jómodorra, fiatal hölgyhöz illő viselkedésre, a külső megjelenés fontosságára, de megtanított arra, hogy egyenlő vagyok mindenki mással és a munkám eredménye emel ki a tömegből.

Ahogy elvégeztem a konzervatóriumi tanulmányaimat, elkezdtem dolgozni egy zenekarban Antwerpben. 22 éves voltam.

Több mint 45 év telt el az első zenekari állásom és a mai nap között.

A munkám egyre szélesebb körű lett. Kamarazene, koncertturnék a világ körbejárására, szakmai könyvek és cikkek írása és négyszeri új otthon alapítása újabb és újabb akadályok leküzdésére, problémák megoldására kényszerített.

Boldog vagyok, mert olyan korban élek, amikor mint nő megbecsülnek a szakmában. Sosem szorultam anyagilag senkire, a családom száz százalékban segített, hogy szakmailag, eszmeileg elérjem a kitűzött céljaimat.

Cím: 21, The Close

Cypress Downs, Templeogue, Dublin 6W, Ireland

Telefon 353 1 4905 263

Fax: 353 1 4920355

E-mail: yes@iol.ie

www.young-european-strings.com